

talt, men naar endelig den ærede Minister selv drager det ind her i Debatten, vil jeg derom kun sige, at det er ikke noget, som man selv kan give sig Attest for, at man ikke har Fred længere, end ens Nabo vil, særlig naar Naboen er saa krigerisk, som man selv er fredelig. Det er muligt, at det har forholdt sig saadan, men hans egen Attest derfor er ikke tilstrækkelig. Det var netop det kedelige ved den Maade, hvorpaa han tog den Sag, at han antog, at han kunde give sig selv en Attest for, at hans egen Adfærd havde været lige saa udadledig, som hans Kontraparts ikke havde været det. Det var netop Fejlen, at han der forsømte en Lejlighed, som jeg tror, han meget godt kunde have trængt til, nemlig til at vise, at naar en Demokrat bliver Minister, kan han meget godt i visse Tilfælde, om end sjældnere, vedblive at være demokratisk Minister. Han forsømte den Lejlighed til at gaa ind under de almindelige Regler, som alle jernbanerejsende ere underkastede. Enhver kan faa et Sammenstød, vi kunne jo alle fejle, men saa kan man blive rensket paa den Maade, at der sker en Undersøgelse ved Domstolene. Har man saa Ret, saa faar man Attest fra den Side, at man har Ret, og har man begaaet Uret, saa betaler man en Bøde, man maa finde sig i sin Straf, det kan ogsaa en Minister komme til. Hvis han havde gjort det, havde jeg taget Hatten af for ham. Ulykken er den, at han ved den Affære selv afgør, at han har Ret.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), hvorved jeg nemlig samtidig kan svare den højtærede Finansminister, der ganske vist ikke angreb just mig, men hele det Parti, jeg tilhører. Det drejer sig om vort Forhold til Told- og Skattereformen. Her paastod den højtærede Finansminister endnu i Aftes, at vi Socialdemokrater havde tabt Interessen for Formue- og Indkomstskatten. Trods det, at der fra min ærede Kollega fra Odense (Marott) og flere af mine Partifæller her i Salen bestemt er hævdet, at vi ikke ere mod Formue- og Indkomstskatten som saadan, men mod dens Anvendelse, saa var dog den højtærede Finansminister, saa vidt jeg kan forstaa, mindre loyal i sin Gengivelse af denne Udtalelse. Han gjorde nemlig Ordet „Anvendelse“ til „Maade“, for derved at udvise det, han sagde: Det kunde ikke nytte, vi holdt paa Formue- og Indkomstskatten, vi vare dog mod den Maade,

hvorpaa den er gennemført. Som om det var Formen for selve Indkomstskatten, den stigende Skala, de enkelte Detailler i dens Gennemførelse vi vare imod. Men det er ikke det, vi havde sagt, vi vare imod, det var derimod dens Anvendelse. Havde den højtærede Finansminister brugt dette Ord, vilde alle have forstaaet, at han havde Uret og vi Ret. Netop naar vi sætte saa megen Pris paa denne Skat, som vi gøre, beklage vi saa meget mere dens fejlagtige Anvendelse, thi derved miste vi jo den paa en Maade til det Brug, vi havde tiltænkt den.

Naar nu det ærede Medlem for Løvel erklærede, at vi havde været med til, ved at stemme for en Dagsorden i Foraaret 1900, at løsne Sammenhængen mellem Toldreformen og Formue- og Indkomstskatten, er det en fuldstændig fejlagtig Fremstilling af, hvad der historisk foreligger med Hensyn til den Dagsorden, som vi stemte for. Denne Dagsorden blev vedtaget i Folketinget den 9. Marts 1900, og der staaer ikke et Ord i den Dagsorden om, at Toldloven skal opgives. Hvad der staaer deri, er, at Brændevinsskatten skal forkastes, og det er noget ganske andet. „Folketinget udtaler“, staaer der i Dagsordenen, „at det ikke finder det ønskeligt at foretage en Forhøjelse af Afgiften paa Brændvinsbrænding i det Øjemed at tilvejebringe hel eller delvis Dækning af den ved den foreslaaede Revision af Toldloven fremkommende Indtægtsnedgang“ o. s. v. Der ligger ikke Spor af det, det ærede Medlem sagde, deri. Og da man saa fra de gammelmoderates Side bebrejdede det ærede Medlems Partifæller, at de dermed sloge Toldreformen ihjel, lød der bestemt Protest mod dette, at man dermed skulde have bragt Toldreformen ud af Verden. Altsaa, det ærede Medlems Fremstilling er ganske fejlagtig. Det fremgaar ogsaa deraf, at da der kort efter blev nedsat en Kommission til at udarbejde et nyt Skatte-lovforslag, hvori min ærede Kollega for Københavns 10de Valgkreds, som den Gang var valgt i Randers (P. Knudsen), blev valgt ind, stillede han paa Socialdemokratiets Vegne Forslag om en Formue- og Indkomstskat, hvis væsentligste Beløb skulde anvendes til en Toldreform. Det var hans Forslag i Skattekommissionen i Aaret 1900. Han stillede Forslaget principalt, men i Tilfælde af, at man vilde forkaste det Forslag om en Tilknytning til Toldreformen, stillede han subsidiært Forslag om, at en væsentlig Del af Formue- og Indkomstskatten skulde forbeholdes til